

DOSSIER DE PREMSA_Balenciaga. L'elegància del barret

Entre el **17 de juny** i el **3 d'octubre de 2021**, es presenta l'exposició "**Balenciaga. L'elegància del barret**", una mostra fruit d'anys d'investigació conjunta de les col·leccions de barrets del **Museu Cristóbal Balenciaga** i del **Museu del Disseny de Barcelona**, institucions que coprodueixen la mostra. Comissariada per **Igor Uría**, conservador del Museu Cristóbal Balenciaga, i per **Silvia Ventosa**, conservadora de teixits i indumentària del Museu del Disseny de Barcelona. L'exposició compta amb l'impuls del Disseny Hub Barcelona.

“Balenciaga. L’elegància del barret” és la **primera exposició internacional centrada en els barrets i les lligadures de Cristóbal Balenciaga** que es van crear en els departaments de barreteria de la casa d’alta costura a París i a Madrid, des de finals dels anys trenta fins al tancament de les cases de Balenciaga, el 1968.

A l’exposició es mostren **87 barrets**, 78 dels quals es presenten individualment, 9 amb un conjunt i 1 vestit amb estola. 43 són de la col·lecció del Museu del Disseny, i els altres 44, de la col·lecció del Museu Cristóbal Balenciaga.

Cristóbal Balenciaga va establir un **estil i una forma molt característics en els seus dissenys** per a barrets, amb volums depurats, estilitzats, que es creen mitjançant formes molt simples, gairebé abstractes, i per si mateixos ja són autèntiques escultures.

La mostra aprofundeix en la **singularitat del treball del dissenyador** ressaltant les formes innovadores i imaginatives, la selecció de materials exquisits, la recerca de tècniques, i el caràcter artesanal de la seva producció de barrets. La suma de tots aquests factors els converteix en únics, irrepetibles i magnètics.

Bon coneixedor de les lligadures històriques i populars, les va actualitzar i els va posar de moda, sempre experimentant per crear nous models; així mateix, va estudiar els barrets de múltiples cultures, que va reinterpretar en clau de modernitat. Va jugar també amb l’harmonia i el contrast dels colors buscant crear un profund impacte visual.

Aquesta **exposició monogràfica ens permet admirar unes peces úniques** i, alhora, revelar certs aspectes de la confecció dels barrets bastant desconeguts, tant pel que fa al treball als tallers com a la seva difusió, ambdues **tasques fonamentalment exercides per dones**. D’aquesta manera, fa valer així el món femení que donava forma al disseny i les creacions de Balenciaga: els departaments de París i Madrid van ser dirigits per dones, i les barreteres i venedores també ho eren. I aquest treball de dones com a contrapunt al món femení que els utilitzava, les dones de l’elit social vestides per Balenciaga.

Des d’una òptica contemporània, la mostra s’aproxima a la importància que tenia aquest accessori per distingir-se en el context social i cultural de l’època.

L’exposició també inclou un **espai de coneixement**, un servei de biblioteca amb consulta i préstec de més de 300 títols ofert pel Centre de Documentació del Museu del Disseny en col·laboració amb la Biblioteca El Clot - Josep Benet.

El **catàleg** de l’exposició compta amb articles dels comissaris i una col·laboració especial del reconegut creador de barrets **Philip Treacy**. Amb edicions en català, castellà, eusquera i anglès.

“Balenciaga. L’elegància del barret” es podrà veure també en el **Museu Cristóbal Balenciaga de Getaria a partir del maig del 2022**.

SOBRE LES COL·LECCIONS DE QUÈ ES NODREIX L'EXPOSICIÓ:

Museu del Disseny de Barcelona

El Museu del Disseny de Barcelona té una representativa col·lecció de barrets i vestits de Balenciaga. La col·lecció de barrets està formada per **173 peces, que procedeixen tant de Balenciaga París com d'Eisa**, la marca que utilitzava per a les cases de Sant Sebastià, Madrid i Barcelona. Un total de 23 procedeixen de la donació que va fer el 1976 al llavors Museu d'Indumentària - Col·lecció Rocamora, Ramon Vilà de la Riva, impulsor de l'exposició "El món de Balenciaga" que va tenir lloc el 1973 al Metropolitan Museum of Art de Nova York i el 1974 a Madrid. Gairebé la **meitat provenen de la donació d'Anna M. Torra de Gili i la resta, d'altres donacions particulars**.

En els fons del Museu del Disseny abunden els vestits i barrets de Balenciaga dels anys 1950, d'un total d'**uns 170 conjunts i vestits de Balenciaga**: un fet no gaire corrent en la majoria de les col·leccions, i sens dubte important, ja que va ser en aquella dècada quan va introduir la major part de les seves innovacions i va crear diverses tipologies de vestit.

Museu Cristóbal Balenciaga

El Museu Cristóbal Balenciaga, inaugurat el 7 de juny de 2011, està situat a Getaria, vila natal del modista i escenari dels seus anys de formació i maduració professional, essencials per entendre la seva aportació al món de la moda.

A fi de donar a conèixer la vida i obra de Balenciaga, la seva rellevància en la història de la moda i el disseny, i la contemporaneïtat del seu llegat, el Museu tresoreja una col·lecció única. La seva amplitud —més de 4.500 peces d'indumentària, complements i documentació d'un conjunt que continua augmentant gràcies a dipòsits i donacions— i la seva extensió formal i cronològica —inclou els models més primerencs que es conserven del modista i les seves últimes creacions després del tancament de les seves cases i el període de jubilació activa que va transcórrer fins a la seva mort en 1972— converteixen aquesta col·lecció en una de les més completes, coherents i interessants del panorama internacional.

La col·lecció de barrets, amb 375 referències, destaca per la seva qualitat i varietat. Es tracta d'una col·lecció que compila **barrets i lligadures produïts, entre el 1940 i el 1968**, a les cases d'Espanya i França. Per primera vegada, els elements de la col·lecció són estudiats com a **objectes creatius amb entitat pròpia** i s'integren en un discurs expositiu propi.

ÀMBITS DE L'EXPOSICIÓ

I. INTRODUCCIÓ

La lligadura és una peça de vestir essencial que equilibra volums i completa la silueta i la imatge de la persona. A més, és un marcador d'identitat, de distinció jeràrquica i d'estatus social. Des de l'antiguitat, ha estat tant un element de protecció com un símbol d'autoritat,

gràcies a la mida o a l'extravagància de l'ornamentació. A partir del seglexvii s'utilitza la paraula *chapeau*, del llatí *caput*, que significa «cap», per referir-se a una lligadura confeccionada. A finals del segle XIX, amb l'aparició de nous hàbits de compra i consum, els barrets femenins es van introduir en tots els nivells de la societat.

A finals del segle XVIII, a França, les denominades *modistes* van crear tallers de barreteria, una artesania de luxe. El paper de la *modiste* és central en el món de la moda, ja que combina les habilitats tècniques que requereix el seu ofici: la creativitat (mitjançant l'ús de materials variats i exquisits com ara el vellut, el feltre, la palla, la seda, la crin, les plomes, les flors, els brodats, etc.) i una certa màgia per crear un objecte únic. Les *modistes* dissenyen i marquen els seus barrets, fan desfilades i venen els seus propis models. Alguns creadors de moda també creen barrets que fan conjunt amb els seus vestits.

En el món de l'alta costura de mitjan segle XX, les lligadures aportaven glamur amb un toc d'audàcia. Els barrets van ser un element d'ús quotidià fins a la dècada de 1960, en què, en el context dels moviments socials que defensaven l'igualitarisme social i de gènere, en va decaure l'ús, que es relacionava simbòlicament amb les classes altes i amb una societat organitzada segons una jerarquia patriarcal. Actualment, els barrets apareixen puntualment a les desfilades de moda i en festes o cerimònies socials.

Cristóbal Balenciaga va dissenyar uns barrets essencials per a l'elegància, l'exquisidesa i la creativitat del *total look*. Va experimentar lliurement a partir d'un estil i una forma molt característics, fins al punt que un tipus de barret s'anomena *Balenciaga Shape*.

Abans que obrís la Casa Balenciaga a París, el 1937, no tenim constància de l'existència d'un departament específic de barreteria als tres salons EISA oberts a Sant Sebastià (1927), Madrid (1933) i Barcelona (1935).

L'exposició mostra les lligadures que es van confeccionar als departaments de barreteria de la Casa Balenciaga a París i a Madrid entre 1930 i 1968, tenint en compte la importància d'aquest accessori en el context social i cultural de l'època.

II. PRESTIGI

L'alta costura ha estat, des dels seus inicis, la màxima expressió d'una experiència de luxe, exclusivitat, singularitat i exquisidesa centrada específicament en el món de les dones d'una elit acabada. Les clientes de l'alta costura viuen en un món de luxe refinat, i amplien el guardaroba amb el pretext de qualsevol acte social. Conèixer els codis d'etiqueta és fonamental per formar part d'aquest club tan elitista. Accedir a alguns salons d'alta costura era molt difícil, a causa del prestigi de la casa, que en molts casos venia dictaminat pels mitjans de comunicació especialitzats, com les revistes de moda. Als salons —d'un estil neutre depurat per no alterar la impressió que causaven els models—, la col·lecció es presentava davant un nombre reduït de compradores, que eren rebudes per una venedora. Les noves clientes eren introduïdes mitjançant la recomanació d'una clienta de la casa, i des del primer moment se'ls assignava una venedora que les aconsellava en les seves decisions.

MODES, EL DEPARTAMENT DE BARRETERIA DE LA CASA BALENCIAGA ALS TALLERS DE PARÍS I MADRID

A Balenciaga, els dissenyadors de lligadures van ser Wladzio d'Attainville, des del 1941 fins que va morir, el 1948 – també s'ocupava de les relacions amb la premsa i la comunicació–, i el mateix Cristóbal Balenciaga.

La figura clau era la *modiste*, la barretera. Des dels anys quaranta, a París hi havia dos tallers, dirigits per Janine Seignon, Hélène Morny i *madame* Ginette. La venedora, *madame* Belita Dauvilliers, era imprescindible perquè els postulats del dissenyador es traslladessin correctament a la compradora, ja que mostrava la posició correcta del barret o altres detalls aparentment imperceptibles que, tanmateix, eren la clau per distingir-se com una clienta Balenciaga. A Madrid, la responsable de barreteria que treballava per a EISA era María Ozcariz. Tant la seva prestància com la seva activitat precedent com a maniquí de la casa van ser determinants per dur a terme aquesta funció.

«Balenciagas»

Les clientes internacionals apreciaven des del 1924 la Casa Balenciaga de Sant Sebastià i la seva mestria, que es va anar incrementant amb l'obertura dels salons EISA a Madrid (1933) i Barcelona (1935). Arran de la inauguració de la Casa Balenciaga a París, l'agost del 1937, el prestigi que suposava ser clienta de Balenciaga va esdevenir extraordinari.

Les «Balenciagas», tal com anomenaven alguns sectors de la premsa les clientes del mestre, se sentien identificades amb la doctrina de la casa. El seu estil atemporal, amb un progrés lent i calculat, sempre uns anys per davant de la moda del moment, accentuava els detalls imperceptibles que enaltien l'estil i la distinció de les clientes, i els generava autoestima, comoditat i elegància. Les clientes que valoraven les creacions distingides, de tall depurat i execució exquisida, es delien per impregnar-se d'aquesta aura de misteri que envoltava Balenciaga i destacar socialment. L'elitista clientela de la casa adquiria, en molts casos, el total look, és a dir, demanava que el model es complementés amb una lligadura. Però eren comptades les dames que es podien considerar Balenciagament vestides.

III. TRADICIÓ

Balenciaga va ser coherent i fidel a si mateix; per això es pot dir que en la seva feina no hi ha res que sigui accessori, ni cap detall que sigui secundari. Un record és sempre una clau al seu univers creatiu.

Cristóbal Balenciaga va utilitzar fonts diverses per crear les seves lligadures: els grans barrets de palla de les cultures camperoles mediterrànies, les tradicions pròpies de la cultura popular basca, com les boines –símbol basc i francès–, o les gorres dels pescadors. Coneixia bé la indumentària religiosa, de la qual va reinterpretar les toques de les monges i els barrets plans d'ales extenses dels sacerdots. Del món dels toros i dels *majos*, en va agafar les borles, xarxes i lligadures, tricornos i *monteras*, amb un volum posterior que recorda la cueta del torero.

El dissenyador va recrear materials com l'atzabeja i tècniques com el macramé i les puntes, propis de la indumentària popular espanyola, i els va donar una vida nova.

IV. EXUBERÀNCIA

Els barrets de Balenciaga es distingeixen per l'ús nou i atrevit de materials, colors i ornaments, juntament amb una tècnica artesanal extremadament perfeccionista que es pot percebre clarament en l'acabat de les obres, així com en el coneixement exhaustiu de l'anatomia de les clientes i de les lligadures que emmarquen millor un rostre determinat o, fins i tot, una expressió.

Als tallers de barrets s'utilitzaven materials senzills i habituals, com la llana o la palla que engloba tota mena de fibres vegetals, fins i tot les fulles de plataner o les cintes de ràfia. Els més luxosos i exòtics eren el pèl d'animals salvatges, com el visó o el mico, o d'animals domèstics, com el conill o la cabra. Les teles delicades com el vellut, el setí o l'organza de seda, combinades amb el lli o el cotó, tensades o drapades, s'utilitzaven en gorres, mocadors, casquets o turbants.

Els colors dels barrets podien harmonitzar amb els conjunts o bé ser completament diferents o oposats. En general, es tractava de barrets monocroms, tot i que, excepcionalment, n'hi havia de més de dos colors. Balenciaga va dir que un modista havia de ser «pràcticament un científic en la selecció dels colors».

Els adorns per realçar els barrets marquen la moda en cada època. Va ser precisament per això que van sorgir oficis tan exquisits i delicats com el de *plumassier* o el de *fleuriste*. Una gran indústria que proveïa les cases de costura i de moda. L'alta costura va fer que molts d'aquests artesans es consolidessin gràcies a la gran demanda, sobretot de flors artificials al llarg dels anys trenta i d'una variada gamma de plomes aplicades a les diferents lligadures dels anys cinquanta i seixanta. Les *petites mains*, tant en alta costura com en barreteria, posen en valor la importància de les delicades tasques de costura i decoració, dutes a terme amb una increïble habilitat, sensibilitat, precisió i delicadesa.

Els adorns més exclusius eren de pedreria i de plomes d'au, des de les més comunes, les de gall, fins a les d'estruç o el plomissol de cigne. Les flors de seda que confeccionava Judith Barbier, com ara roses, clavells o camèlies, decoraven generalment els barrets d'estiu, mentre que alguns barrets d'hivern es recobrien totalment de plomes. Les plomes podien presentar-se arissades, nuades, de manera individual o disposar-se en boles, com les de marabú o de cigne.

V. ELEGÀNCIA

Els diferents cànons de bellesa al llarg de la història han considerat trets de distinció una esquena recta i una positura tesa. Les persones amb una bona positura i amb una mobilitat gràcil projecten elegància, seguretat en elles mateixes, confiança i dignitat.

Les maniquins representaven el que es considerava el referent d'elegància en una clienta de l'alta costura. Mantenien una positura tesa, una mirada distant, cap a l'horitzó, mentre recorrien el saló a un ritme accelerat amb el número del model que exhibien a la mà.

Aquesta actitud se subratllava mitjançant la lligadura, que es col·locava amb gran precisió amb l'ajuda de pintes i agulles. Part de l'èxit consistia a aconseguir que les clientes apreciessin les proporcions i l'elegància del model i es visualitzessin amb la lligadura en un dels molts esdeveniments de la seva vida social.

Cada tipus de barret, depenent de l'època, requereix una posició al cap: de costat, recte, al clatell, recolzat al front, etc. Les diferents formes de la lligadura han d'estar en harmonia amb el rostre. Sobre el cap s'hi posen lligadures, canotiers i pameles. Ajustats al cap, s'hi col·loquen bonets, cloches, casquets, turbants i gorres, que cobreixen els cabells de manera total o parcial. Els tapamonyos recullen els cabells, i les corones i les diademes els envolten i els adornen. Les toques, els vels, les mantellines i els mocadors de cap formen part de la categoria de drapats. Els barrets, d'ala ampla o estreta, es posen i a la vegada s'ajusten sobre el cap.

VI. MENYS ÉS MÉS

En la creació i l'elecció d'un barret, és important tenir en compte l'harmonia entre la forma d'aquest, el conjunt i el rostre, sense oblidar els colors i la seva brillantor en relació amb la cara, els cabells i la tonalitat de la pell. L'equilibri entre l'ala i la corona, i també respecte al conjunt, és un altre aspecte que reforça l'elegància, igual que la simetria en la col·locació de la lligadura respecte a la línia dels ulls i la de les espatlles.

Balenciaga es caracteritza per la sofisticació i la simplicitat formal dels seus models. Els volums depurats, estilitzats, creats mitjançant formes molt simples, gairebé abstractes, es poden considerar escultures, que en alguns casos s'emfatitzen gràcies a les característiques dels materials. Les lligadures completen la silueta de manera harmònica, i en molts casos, evitant els adorns, es remarca l'elegància de la simplicitat.

PROJECTE: "LAS MANOS QUE COSEN"

El Museu Cristóbal Balenciaga va iniciar l'any 2014 una línia d'investigació denominada "Las manos que cosen" amb l'objectiu d'identificar i fer valer l'aportació de les persones que al llarg dels anys van treballar per a Balenciaga, la majoria dones i, entendre millor el context socioeconòmic en el qual es va desenvolupar la seva activitat i l'impacte que va tenir.

Cristóbal Balenciaga va establir el seu taller de Barcelona l'any 1935, en el número 10 del carrer Santa Teresa, sota el nom d'EISA. Aquest establiment, tret d'un tancament temporal durant la Guerra Civil, es va mantenir actiu ininterrompudament fins a la retirada del modista, l'any 1968. Són, per tant, gairebé 30 anys de trajectòria a la qual hauria de poder lligar-se el nom d'un bon nombre de persones que, ara com ara, són majoritàriament desconegudes.

Amb motiu de l'exposició "Balenciaga. L'elegància del barret", el Museu Cristóbal Balenciaga i el Museu del Disseny fan una crida comuna a les persones que puguin tenir una relació directa o indirecta (familiars, coneguts) amb EISA a Barcelona per rescatar la

memòria d'aquests noms, a través de l'aportació de testimonis, fotografies o documentació —realitzats per elles mateixes— o indirectes per part dels seus familiars.

El projecte ha aconseguit recuperar, des de la seva posada en marxa, gairebé 100 testimonis i documentació valuosa relacionada amb les treballadores i clients dels diferents tallers de Sant Sebastià, Madrid, Barcelona i París.

Per a més informació: cbm@fbalenciaga.com

BIOGRAFIA CRISTÓBAL BALENCIAGA

Cristóbal Balenciaga (Getaria, Guipúscoa, 1895 – Xàbia, Alacant, 1972) comença la seva aventura empresarial i creativa a Sant Sebastià, en un moment en què la ciutat es veu afavorida per la presència estacional de la cort i el fenomen turístic de la costa basca. El 1917 va obrir el primer taller a Sant Sebastià, i a partir de 1927 també va treballar sota el nom d'Eisa Costura, marca dedicada a l'alta modisteria. Entre 1932 i 1935 continua amb el desenvolupament i l'expansió de les seves marques a Espanya: Madrid, l'any 1933, i Barcelona, el 1935. El 1936, en esclatar la Guerra Civil, va cessar temporalment l'activitat tant a Madrid com a Barcelona i va emigrar a París, on va començar la seva carrera internacional. Allí va presentar amb un gran èxit la primera col·lecció d'alta costura l'any 1937.

Balenciaga va gaudir d'un gran prestigi internacional, i l'època més important de la seva trajectòria van ser les dècades de 1950 i 1960. La seva obra es caracteritza pel treball amb els volums i els patrons, que busquen generar formes geomètriques i posen l'accent a l'esquena dels vestits. El treball amb els colors era variat, encara que en les seves creacions dominen els colors intensos, del blanc al negre, passant pel que ell va denominar «rosa neó».

GLOSSARI

TIPOLOGIES DE BARRETS MÉS UTILITZATS PER BALENCIAGA

ARANJA: Lligadura semiesfèrica, semblant a una mitja aranja, que es col·loca damunt del cap.

BALÓ: Lligadura de forma circular que es recolza a la part alta del cap.

BARRET BRETÓ: Barret de copa baixa, amb ala ampla i corba ascendent.

BARRET CULI: Barret de forma cònica, d'ala ampla, oberta i cap avall, que fan servir els venedors del carrer o els treballadors a l'Extrem Orient.

BOINA: Gorra rodona, plana i flexible, de feltre de llana, que en l'actualitat també es confecciona amb gènere de punt.

BOLA: Barret de forma esfèrica, sense ala.

BOMBONERA: Barret rodó i rígid com un casquet que es porta cap en- rere sobre els cabells llargs, de moda al començament de la dècada de 1960.

CANOTIER: Barret de palla amb copa baixa i ala recta i rígida. El perímetre de la part inferior de la copa es guarneix amb una cinta.

CAPUTXA: Peça de teixit flexible o de punt per cobrir el cap (i de vegades emmarcar la cara) emprada per diverses cultu- res en tots els períodes històrics. Pot ser independent o estar unida a una peça exterior, com ara un abric.

CASC: Lligadura envoltant que protegeix tot el cap.

CÒFIA: Lligadura petita feta amb tres parts de teixit que cobreix completament el cap i oculta els cabells gairebé íntegrament. Inspirada en les toques medievals feme- nines dels ordes religiosos, actualment el terme es fa servir per designar lligadures de formes similars.

GORRA: Peça de formes variades, sense ales, que cobreix tot el cap, elaborada generalment amb teixit flexible.

LLIGADURA: Denominació general de qualsevol peça de vestir per cobrir el cap.

MANTELLINA: Lligadura procedent d'Espanya, triangular, quadrada o rectangular, generalment de blonda blanca o negra, que es porta cap a darrere o cobrint la cara. Pot incorporar una pinta per alçar-la per sobre el cap o subjectar-la als cabells.

NUS: Dues o més cintes, cordes o bandes de tela que es nuen o es creuen formant llaçades.

PAMELA: Barret de palla amb l'ala molt ampla i generalment de copa baixa i arrodonida. Inspirada en els barrets popu- lars que protegeixen del sol, la pameLA era coneguda des dels grecs antics, i els pagesos l'han continuat utilitzant fins a l'actualitat. Procedent d'Itàlia, es va posar de moda a la cort francesa al segle XVIII.

PASTILLE: Lligadura plana i rodona que es col·loca sobre el cap i se subjecta als cabells mitjançant pintes.

PILLBOX: Lligadura rodona i de petita alçada que es col·loca horit- zontalment sobre el cap.

PLATEAU: Lligadura plana en forma de plat, rodona o quadrada, d'ala ampla i sense copa, que se subjecta sobre el cap amb una cinta cap enrere o amb pintes, i es porta incli- nada cap a un costat o cap endavant.

RELEVÉ: Barret d'ala ampla que s'aixeca en un costat o cap enrere, de moda a la dècada de 1940.

RET: Trama de malles obertes de fil de xenilla, cordonet o palla que recull els cabells.

ROULÉ: Lligadura similar a una boina que es col·loca vertical a la part posterior del cap.

SURAIT: Barret de copa baixa i ala ampla i flexible que es col·loca a la part posterior del cap en vertical.

TAMBOURINE: Barret pla, d'ala ampla, semblant a una pandereta o un tambor, de moda durant la dècada de 1950.

TIRE-BOUCHON: Tipologia de barret l'ornament del qual recorda un llevataps.

TOCA: Peça de tela, ajustada al rostre o no, que es feia servir antigament per cobrir el cap. Lligadura de les monges. Gorra de certs oficis, com el de cuiner o jutge. Gorra sense vora del segle xvi. Aquesta forma es recupera en la moda de mitjan segle xx com un cilindre sense ales que es posa sobre el cap.

TOCAT: Ornament que se subjecta mitjançant pintes.

TRICORN: Barret triangular amb l'ala recollida i aixecada en tres punts, de moda durant el regnat de Lluís xiv.

TURBANT: Lligadura feta amb una banda llarga de tela flexible que els homes de cultures orientals s'enrotllen al voltant del cap. Va arribar a Europa en temps de les croades, i es va posar de moda durant els segles xv i xvi, en l'època napoleònica i durant la Segona Guerra Mundial, quan es confeccionava amb gènere de punt.

VEL: Teixit lleuger, transparent o opac, de seda, cotó o llana, que es col·loca sobre una lligadura o sobre el cap i que de vegades cobreix la cara.

XAIXIA: Lligadura cilíndrica i sense ala.

IMATGES PER A PREMSA

Balenciaga. L'elegància del barret

Enllaç de descàrrega:

<https://eicub.net/share/service/publicSite?node=workspace://SpacesStore/32fbf727-271a-4e52-afc6-f27509f5a98e>

1. LLIGADURES	
	<p>Pamela <i>tambourine</i>, 1948-1950</p> <p>Organza de cotó amb una estructura interior de tarlatana</p> <p>Etiqueta «EISA», Madrid</p> <p>Donació Arturo de Suqué i Puig, 1998.</p> <p>MTIB 2.138/98</p>
2. PRESTIGI	
	<p>Pamela, febrer de 1957 (model 135)</p> <p>Organza de cotó sobre esparterina</p> <p>Etiqueta «BALENCIAGA», París</p> <p>Donació Asociación Española de Productoras de Fibras Químicas, 1981</p> <p>MTIB 109.932</p>

	<p>Lligadura pillbox, 1951-1953</p> <p>Vellut sobre estructura de tarlatana, adornat amb plomall de plomes</p> <p>Etiqueta «EISA», Madrid</p> <p>CBM 03.2020</p>
	<p>Pamela <i>relevée</i>, 1945-1948</p> <p>Cel·lofana trenada i faixa de fai de seda</p> <p>Etiqueta «EISA», Madrid</p> <p>Donació Asociación Española de Productoras de Fibras Químicas, 1981.</p> <p>MTIB 109.946</p>
	<p><i>Pillbox</i>, febrer de 1955</p> <p>Feltre de pèl</p> <p>Etiqueta «EISA», Madrid</p> <p>Donació María Teresa Bravo de Laguna, 1982.</p> <p>MTIB 143.920</p>
	<p>Casquet, agost de 1955 (model 6)</p> <p>Organza de cotó sobre esparterina</p> <p>Etiqueta «EISA», Madrid</p> <p>Donació Asociación Española de Productoras de Fibras Químicas, 1981</p> <p>MTIB 109.936</p>

3. TRADICIÓ

Barret bretó, 1948

Ras, tul i plomes sobre feltre de pèl
Etiqueta «EISA», Madrid

Donació Asociación Española de Productoras de
Fibras Químicas, 1981.

MTIB 109.950

Cagoule jersey angora moutarde
Caputxa, agost de 1967 (model 90)

Gènere de punt de llana sobre esparterina
Etiqueta «EISA», Madrid

Donació Asociación Española de Productoras de
Fibras Químicas, 1981.

MTIB 109.614

Vestit de nit, 1949

Cloqué i fai de seda
Etiqueta «EISA», Madrid

Donació Asociación Española de Productoras de
Fibras Químicas, 1981.

MTIB 109.890

4. EXHUBERÀNCIA

Toque violette et bijou doré
Casquet, agost de 1959

Tafetà de seda sobre esparterina, plomes i fermall de bijuteria de pedres facetades rodones i pedres el·líptiques de vidre

Etiqueta «EISA», Madrid

Donació Asociación Española de Productoras de Fibras Químicas, 1981.

MTIB 109.926

Casquet, 1964-1965

Plomes de marabú sobre estructura d'esparterina, amb guarniment frontal que imita uns pètals de crisantem

Etiqueta «BALENCIAGA», París

Donació Silvia de Cuevas, 2000.

CBM 2000.219

Lligadura, 1950-1955

Pompó de plomissol de cigne tenyit, cintes i tela de ras de seda, sobre estructura d'esparterina
Etiqueta «EISA», Madrid

Donació Anna M. Torra Amat de Gili, 1988.

MDB 13.676

5. ELEGÀNCIA

	<p>Casquet, 1959</p> <p>Fulles vegetals plegades i trenades sobre tul, ornament de cinta de grogrèn Etiqueta «EISA», Madrid</p> <p>Donació Asociación Española de Productoras de Fibras Químicas, 1981.</p> <p>MTIB 109.617</p>
	<p><i>Pillbox</i>, febrer de 1955 (model 69)</p> <p>Tafetà de ràfia sobre esparterina Etiqueta «EISA», Madrid</p> <p>Donació Asociación Española de Productoras de Fibras Químicas, 1981.</p> <p>MTIB 109.935</p>
	<p>Lligadura, febrer de 1962</p> <p>Gasa de seda plegada sobre estructura de tarlatana, adornada amb rosa de seda</p> <p>Etiqueta «EISA», Madrid</p> <p>Donació Herminia Laborde, 2006.</p> <p>CBM 2006.56</p>

	<p>Model 174, febrer de 1957</p> <p>Lligadura: organza de cotó sobre tul sintètic Etiqueta «EISA», Madrid</p> <p>Donació Anna M. Torra de Gili, 1988. MDB 13.685</p> <p>Vestit: llana bouclé blau marí i morada Etiqueta «BALENCIAGA», París</p> <p>Donació Mrs. Rachel Mellon, 2014. CBM 2014.56</p>
<p>6.MENYS ÉS MÉS</p>	
	<p>Barret, febrer de 1961 (model 71)</p> <p>Palla de blat clàssica modelada, adornada amb agulla de palla bicolor Etiqueta «EISA», Madrid</p> <p>CBM 2005.46</p>
	<p>Casquet, 1960-1969</p> <p>Ras de seda sobre esparterina Etiqueta «EISA», Madrid</p> <p>Donació Anna M. Torra Amat de Gili, 1988.</p> <p>MDB 13.681</p>
	<p>Casquet, 1960</p> <p>Ras de seda sobre esparterina Etiqueta «EISA», Madrid</p> <p>Donació Asociación Española de Productoras de Fibras Químicas, 1981.</p> <p>MTIB 109.620</p>

B

CRISTÓBAL BALENCIAGA MUSEOA

Museu del Disseny
de Barcelona

Conjunt format per abric i faldilla, estola i casquet,
tardor-hivern de 1933-1934

Vellut de cotó amb costures diagonals que simulen
acanalats

Madrid

Donació Asociación Española de Productoras de
Fibras Químicas, 1981.

MTIB 109.912

CONTACTE DE PREMSA

Equipo Singular:

Esther Bonamusa – esther.bonamusa@equiposingular.com / 626717733